

Pirineus: Ascensió al Aragüells (3.037m)

Data: 11 de juliol de 2009

Participants (3): Maria Alías, Pablo José Marquès i Joan Marquès.

Temps emprat total : 6 hores d'ascens i 5 hores de descens.

Itinerari: Refugi Corones (1.959 m) - Ibonet de Corones (2.200 m) - Ibon inferior (2.560 m) - Ibon del Medio (2.760 m) - Collado de Cregüeña (2.905 m) - Pic d'Aragüells (3.051 m).

Nota: Les altituds són les que marcava el GPS.

Pernoctem al càmping Aneto i ens alcem a les 4 per tal d'agafar el bus a Vallibierna que para al davant a les 5 i... primera sorpresa, va ple; el conductor ens diu de que al darrera ni hi ha un altre que te unes 3 o 4 places lliures, a la parada som unes 12 persones. Arriba el bus, tenim molta sort doncs els altres excursionistes de la parada son un grup nombrós i no es volen separar, per això i ens cedeixen els 3 seients buits del bus. Que just !!!.

Comença a clarejar, no hi ha núvols, volem pujar per la riba dreta del barranc de Corones en lloc de per la esquerra així que seguim un desdibuixat senderó que surt per l'esquerra un xic abans de creuar el Pont de Corones, són les 6 i 18 minuts.

7,30 hores. arribem al Ibonet, veiem un nombrós grup que ha pujat per l'altre riba i ja es troben a mig camí de pujada cap l'Ibon Inferior, son jovents i van força apressa. El sol comença a escalfar els cims de la Serra Negra i del Vallibierna, de moment la temperatura es suau, però pensem que d'aquí a unes hores serà angoixant. Fem una parada tècnica després de creuar el riu per recuperar forces. A punt de sortir un grup de tres excursionistes de certa edat arriben al lloc i omplen les cantimplores, són catalans i un d'ells duu un piolet de fusta !!! . Això me fa pensar que no es el primer cop que pugem al Pirineus, són veterans.

A les 9,15 hores fem cap al Inferior, on trobem un reduït grup de nois i noies que pel que ens diuen també volen fer l'Aragüells, crec que no tenen massa

experiència amb això de pujar cims, però no arriben als 30, i això els dona un cert avantatge.

Són les 10 i quart, ens trobem envoltats del que se'n diu un "caos", gran extensió de roques de diversos tamany que hem d'anar saltant pel lloc que creguem més idoni per tal de fer cap al coll. Jo, en plena recuperació del pinçament del ciàtic no me trobo en aquest moment en la meva millor forma i cada cop que he de fer un salt m'ho penso dos cops i col·loco els pals de forma que el cop sigui el més suau possible. Maria tampoc està gaire a gust fent aquests saltets, en canvi en Pau sembla un saltamartins; per ell és tot molt fàcil. Qui pogués gaudir tan sols d'un xic d'aquesta joventut i fortalesa !!!, què hi farem, nosaltres també ho varem fer fa vint anys enrere.

Per sort unes grans llengües de gel cobert de una petita capa de neu ens apareixen al nostre davant; de moment, no tenen gran inclinació, jo m'hi dirigeixo sense pensar-ho dos cops, doncs pel damunt de la neu, si es estable, és molt més fàcil de caminar que per el "caos". Ells dos me segueixen.

Són les 11 i quart. Hem deixat la neu enrere, la darrera llengua l'hem esquivat per la dreta per la gran pendent que tenia, inclòs per les pedres i terra era difícil la progressió. Som al "Collado de Cregüeña", veiem al grupet que ens precedeix grimpant per la forta pendent de la cara Est del Aragüells. Els seguim amb la vista i notem que els hi costa una mica, nosaltres seguim les seves petjades i podem comprovar que es molt dificultós el progressar, grimpem, escalem, patinem amb la terra produïda per la descomposició erosiva del granit, i com podem superem panys de roca nua. En Pau s'ajunta amb el grup del davant. Quina facilitat que té el tio per superar totes les dificultats!!!, jo pateixo una mica per ell, però no tardo en donar-me'n compte de més val que pateixi per nosaltres.

A les 11 hores 55 minuts arribem la Maria i jo al cim, en Pau ja fa uns 20 minuts que hi és. El grup amb el que ha pujat ja marxa. Ens fem unes fotografies per ensenyar a la família i recuperem forces amb barretes, fruits secs i xocolata. A les 12 i quart iniciem la baixada que promet ser tant o més dificultosa que la pujada degut a l'estat del terreny (pedres soltes i terra granítica).

Arribem a la parada del bus a les 5 de la tarda, ens queda casi una hora fins que surti el bus; demanem tanda, doncs hi ha grups esperant i segurament que serem un tou de gent per baixar a Benasc i no tenim ganes d'esperar un altre bus més tard. Contents perquè tot ens ha sortit com desitjàvem, aprofitem l'estona per posar els peus en remull.

Joan Marquès